

**ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**

СТ А Н О В И Щ Е

**НА ВИСШИЯ СЪДЕБЕН СЪВЕТ
СОФИЯ, УЛ. "СЪБОРНА" № 9**

ПО К.Д.№ 7/2006 г.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С определение от 06.07.2006г. по горепосоченото дело, Конституционният съд е допуснал за разглеждане по същество искането на Пленума на Върховния касационен съд / ВКС / за обявяване противоконституционността на разпоредбата на § 7 от Закона за изменение и допълнение на Конституцията на Република България / ДВ, бр.27/2006г. /, в частта му, с която се създава чл.130а, т.3 и се вменяват нови правомощия на Министъра на правосъдието, отнасящи се до правото му " да прави предложения за назначаване, повишаване, понижаване, преместване и освобождаване от длъжност на съдии, прокурори и следователи."

В искането се поддържа, че с атакуваното изменение 40-то Обикновено Народно събрание е надхвърлило своята компетентност, като се е произнесло по въпрос, който може да бъде решаван единствено от Велико Народно събрание.

Със същото определение като заинтересована страна е конституиран и Висшия съдебен съвет / ВСС /.

Като се запозна с искането на Пленума на ВКС и определението на Конституционния съд, ВСС изразява следното становище:

1. Основополагащ принцип е, че съдебната власт е независима – чл.117, ал.2 от Конституцията на Република България. Една от гаранциите за нейната независимост е правото ѝ сама да назначава, понижава, премества и освобождава от длъжност съдиите, прокурорите и следователите. За тази цел е създаден специфичен административен орган с точно определени административни и организационни правомощия – ВСС / решение №8 по к.д. №9/94г на КС /.С посочените изменения на Конституцията чрез създаването на нов чл.130а, се регламентира въвеждането на нови правомощия на Министъра на правосъдието в Глава шеста - “Съдебна власт”. Като орган на изпълнителната власт вменяването на правомощия на Министъра, отнасящи се до основни функции на съдебната власт, представлявана от ВСС като висш административен орган за нейното ръководство, е недопустимо. Единствената конституционна функция на Министъра на правосъдието, която му е дадена по отношение на съдебната власт е правото му да свиква и председателствува заседанията на ВСС, без да му е дадено дори право на глас. Развитите в последните изменения на Закона за съдебната власт правомощия на Министъра са озаглавени “Взаимодействие с органите на съдебната власт” / Глава трета, Раздел I /, но всъщност те надхвърлят логичното и действително необходимо взаимодействие със съдебната власт, изземвайки същностни функции на ВСС/ чл.30, ал.4 от ЗСВ /.

2. От друга страна недопустимо е Обикновено Народно събрание да извършва с изменения в Конституцията промяна на организацията, функциите и статута на основните държавни и конституционни определени органи, които осъществяват държавното управление / Решение № 3 по к.д. № 22/2002г./ . Дори мотивите в цитираното Решение на Конституционния съд не могат да обосноват направените изменения.

Това е така, защото с тези изменения и допълнения на основния закон се нарушава разделението и баланса между властите. Изземват се правомощия от една власт и се предоставят на друга / Решение № 3 по к.д.30/91г./.

С въвеждането на посочените правомощия на Министъра на правосъдието, не само се предоставят такива на изпълнителната власт, но и самия той се структурира като орган на съдебната власт с правомощия, които същностно я характеризират. Предоставят се основни правомощия на Министъра на правосъдието- без такива да се запазват дори за административните ръководители на органите на съдебната власт или за част от членовете на ВСС. Всичко това нарушава не само принципа на разделение на властите, но и структурата и функциите на съдебната власт, а от там и принципите на управление на правовата държава.

3. Обсъжданите изменения и допълнения на основния закон водят и до обезсмисляне на конкурсното начало при назначаването на съдиите от всички нива и на правото и принципа на кадровото израстване, въведени с последните изменения в Закона за съдебната власт /ЗСВ/.

Предвидените чрез явяване на конкурси и класиране на кандидатите назначения в съдебната система напълно се обезсмислят при така предвидените правни възможности на Министъра на правосъдието да прави предложения за назначаване, повишаване, понижаване, преместване и освобождаване от длъжност на магистратите. Изземва се една от най-важните и стратегически функции на ВСС – да води и управлява кадровата политика на съдебната власт. Този абсурд е подсилен с отнемането на правото на административните ръководители да правят предложения, каквито са вменени на Министъра, при положение, че именно на тях по закон са вменени ръководството и контрола на работата на магистратите в органите на съдебната власт по места. С това още веднъж се нарушават принципите за разделение и независимост на властите, установения баланс между тях и държавното управление на органите, които ги представляват /Решение №3/2002г./.

Освен, че противоречи на принципа на независимостта на съдебната власт, това изменение противоречи и на Препоръките на Европейската комисия да не се изменят разпоредбите на чл.чл.129 и 130а от Конституцията.

По изложените по-горе съображения и на основание конституирането ни като заинтересована по делото страна, уважаеми конституционни съдии, молим да обявите противоконституционността на §7 от Закона за изменение и допълнение на Конституцията на Република България, с който се създава чл.130а, т.3.

ВИСШ СЪДЕБЕН СЪВЕТ
ВЯРНО С ОРИГИНАЛА !
Адм. секретар: _____